

Dommerne enten ere forhindrede fra eller endog forpligtede til ikke at pleie Retten. Der er truffet en Foranstaltning i Lovudkastet, som sigter til at virke herimod, idet der nemlig er foreslaaet Suppleanter af Landssthinget for at bøde paa Afgang i Henseende til Antallet af Medlemmer, og Udvalget er gaaet ind paa denne Anskuelse i Lovudkastet, og har gjort yderligere Indstillinger, som have det Samme til Formaal. Men dette er ikke nok. Rigsretten kan være samlet, den kan have begyndt Forhandlingen af en Sag; da kan der komme pludselige Uvædselighedstilfælde eller andre Forhindringer, som gjøre, at et eller andet Medlem ikke kan være tilstede i Sessjonen og deeltage i Forhandlingen, og den Suppleant, som skulde møde, kan maaskee være i Jylland eller et andet Sted i Provindserne. Skal da Sagen standse? Kan Grundloven ville, at den skal det? Det er uden Tvivl klart, at man ikke blot ikke handler mod Grundlovens Mening, men tværtimod virker for, hvad der maa være Lovens Villie, ved at fremme Rettens Gang, ved at hindre Afbrydelser i Sagernes Behandling. For at hjælpe paa, hvad Livet kan og vil medføre i den Retning, har man stillet det Forslag, som nærmere vil blive Gjenstand for Behandling, naar man kommer til Lovens specielle Bestemmelser, at, naar den samlede Rigsret har begyndt en Forhandling, og der da indtræffe tilfældige Omstændigheder, som medføre, at eet eller andet Medlem ikke kan deeltage i Rettens Forhandlinger, at da Sagen dog kan fremmes, naar idetmindste tre Fjerdedele af det Antal, der danner den samlede Rigsret, er tilstede. Men dertil har man søiet den Indstilling, at Paakjendelsen af Sagen nødvendigst bør skee ved den samlede Rigsret, og jeg vil søie til, at enhver Rigsretsdommer vil vide at deeltage i de Forhandlinger, der gaae forud for Paakjendelsen, saa at han kan faae den Indsigt i Sagen, der er fornøden, for at dømme i den. Man vil vel i den Henseende følge de Regler, som følges i Høiesteret, hvor Retten sættes og hol-

des med det fulde Antal af Tilforordnede, fra den Stund af, da den mundtlige Procedure begynder, med det samme Antal, som assiger Dommen. Dette lader sig nu overmaade vel forene med, at den foregaaende Deel af Rigsrettens Virksomhed, som gaaer ud paa Beviisførelsen, finder Sted under Former, som ikke medføre saamegen Leilighed til Standsning, som ellers upaatvivleligt vil finde Sted. I en anden Retning har den samme Betragtning ledet Udvalget til et Forslag, som jeg kommer til nærmere at berøre senere, nemlig om en Bemyndigelse for Rigsretten til gjennem Udvalget at optage Forhør.

Idet jeg med Forsamlingens Tilladelse gaaer over til at omtale den undersøgende Deel af Rigsrettens Virksomhed, tør jeg henlede Opmærksomheden paa det dobbelte Slags Sager, der efter Grundloven kunne blive at behandle ved denne Domstol, da jeg dertil maa knytte nogle Erindringer, og da Betragtningen af disse Dele af Rigsrettens Virksomhed har ført til et Indstillingspunkt af betydelig Vigtighed. § 73 i Grundloven henfører under Rigsretten tvende Slags Sager, der i høi Grad ere forskellige; den bestemmer for det Første, at Rigsretten paakjender de af Folkethinget mod Ministrene anlagte Sager, hvilket forklares nærmere ved Grundlovens § 20, der siger: „Ministrene kunne tiltales for deres Embedsførelse, Folkethinget anklager, Rigsretten dømmer“. Det andet Slags Sager efter Grundlovens § 73 er af den Bestaffenhed, at „Kongen kan for Rigsretten lade ogsaa Andre tiltale for Forbrydelser, som han finder særdeles farlige for Staten, naar Folkethinget dertil giver sit Samtykke.“

Rettelser.

Nr. 32 Sp. 501 L. 13 f. o. „Læder, Muursteen, Leer, Fliser, Dlie, Læs Silb, Muursteen, Leerfliser, Blaar“.